

Canada deel 1

Om kwart over negen prompt werden we afgehaald door mijn zwager die ons afleverde op Schiphol. Het was een bof dat we uit de rij werden gevist om te kunnen inchecken bij het loket Club Members.

De bagage was zo ingeleverd en van te voren heeft Mady vaste plaatsen gereserveerd in het vliegtuig, zodat we lekker de ruimte hadden met zijn tweetjes. Het was een rechtstreekse vlucht met Air Transat.

De controle op Schiphol is reusachtig verscherpt.

Hoewel de passagiers naar Canada ook extra gecontroleerd werden bij de gate, zag ik bij de gate naast de onze, hoe de passagiers naar Amerika bij aparte tafeltjes eerst werden 'geïnterviewd', alles naarstig werd opgeschreven, daarna bij de handbagage bijna tot het hemd werden uitgekleeft, schoenen uit, handbagage door honden werd besnuffeld en de luitjes die de controles uitvoerden tot de tanden bewapend zijn. Best wel beangstigend voor mij om aan te zien. Hoewel ik in mijn stinker heb gezeten over mijn verslaving (roken), viel dat achteraf reusachtig mee.

In Canada aangekomen was toch een vervelend moment bij de douane. Of ik iets aan te geven had? Nou nee....maar enzovoort. Hoelang we blijven, zodat ik, haast jenkel, mijn tickets voor Vancouver tevoorschijn wilde halen. Nou, dat hoefde net niet. Eindelijk bevrijd van alle ambtelijk gedoe - ik had wel tig keer een door mij ingevuld formulier moeten laten zien dat ik uiteindelijk heb moeten inleveren - kwam ik met de bagage naar buiten. Opeens hoorde ik mijn naam roepen. Ik herkende haar direct. Het was Ilse! We vlogen elkaar in de armen.....

Ze stelde haar zoon voor, Chris en ook haar aanstaande schoondochter, Gesua. De laatst genoemde ging met Peter de huurauto regelen. Tussen haakjes, ook dat heeft Mady van te voren voor ons geregeld met navigatiesysteem, maar, wanneer alles onbekend is en niet weet hoe/waar/wat, ben ik dankbaar dat Gesua samen met Peter de klus klaarde. Op mijn verzoek ging ze achter het stuur zitten en reden met twee wagens naar ons hotel Casa Mendoza.

Een loket, één oude man die heel hulpvaardig onze kamer liet zien. Ik zag en hoorde eigenlijk niets van zijn uitleg, zo moe was ik nog van de reis. Daarna inchecken bij de bali (de 2 dagen waren ook al betaald via internet) en het was een kwestie van wat formulieren invullen. Overigens ging Ilse en haar familie mee om de kamer te bezichtigen. Plots ging de telefoon bij de bali en was het Mady die ons welkom heette in Canada.....

Ik nodigde Ilse en familie uit voor een etentje bij het restaurant. Ach toch, wat zijn ze bescheiden. Daarna in de auto van Ilse een rondtoer gemaakt door een gedeelte van Toronto, waarbij de CN Tower natuurlijk in beeld kwam, Chris die hier en daar uitleg gaf aan bepaalde gebouwen.

Bij de haven een kopje koffie gedronken met gebak, waarbij me opviel dat de theelepels groter is dan het kopje zelf hahaha. Na afloop weer terug naar het hotel waar een vuurwerk bij Lake Ontario werd afgestoken. Ter ere waarvan heb ik niet onthouden. Bij het

afscheid drong Ilse en daarna de familie aan dat we maar direct uit moesten checken. In hun ogen was het drie keer niets..... Ik twijfelde nog, want uiteindelijk zouden we toch verkassen na twee dagen, maar ben uiteindelijk bezweken nadat Chris vertelde dat Ilse geen oog dicht zou doen wanneer we een dag langer in dat hotel zouden blijven. De klap op de vuurpijl was dat de schuifdeur met een soort palang pintu gesloten moest worden omdat het slot niet werkte en, tijdens door mij gepleegd telefoontje vanuit de haven naar het hotel er geen ontbijt werd geleverd, gaf helemaal de doorslag.....Het restaurant ging pas om 16.00 uur open. Later in Canada heb ik begrepen dat i.t.t. Nederland, het niet zo vanzelfsprekend was dat hotels ontbijt erbij hebben. Gesua zou direct een ander hotel voor ons regelen

wordt vervolgd

Mila